

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regel fr. 1.00
Tusschen Allerlei. in Provincie.
nieuws fr. 2.00
Vonnissen en doodsberichten fr. 3.00

Kleine Aankondigingen :
Van 1 tot 4 regels fr. 3.50
Elke regel meer fr. 0.75
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

BUREAU EN REDACTIE :
DRUKKERIJ COLLEGE
(Naam! Maatsch.)
HOEK DER REGULIERENWAL
(Stenderpoort).
TONGEREN
Postcheeks rekening n. 84855.
Telefoon 12
Abonnementsprijs : fr. 15.00 per jaar,
Vooraf betaalbaar,
30 centiaime het nummer.
Alle toezendingen van brieven en
aankondigingen, moeten franco gedaan
worden aan den uitgever.

HEBBEN IS HEBBEN

Wij moeten wel een woordje zeggen over het onbehaaglijk spektakel dat de Kamer der volksvertegenwoordigers Woensdag 26 Juli, opgevoerd heeft. Het ging er om de dikke jaarwedge van 42.000 frank die aan elk lid der Kamer toegekend wordt. Vroeger hebben wij reeds doen opmerken dat zulk een cijfer volstrekt met de grondwet niet overeenstemt. Ingezien den geldnoed, die thans de uiterste bezuinigingen opdringt mochten wij ons ten minste aan een vrijwillig offer van wege de Kamerleden verwachten. Worden wekken, maar voorbeelden trekken ; en elken zou het hun, ten goede geduld hebben.

De Commissie der Financien had daarom voorgesteld die parlementaire vergoeding op 25.000 frank te verminderen. Ons dunkt dat het nog wel betaald was en dat het zoogenaamde « werk » der Kamer, rijkelijk beloofd zou worden.

Het ware de moeite waard eens uit te rekenen voor hoeveel frank per uur zitting, onze volksvertegenwoordigers in het Palais der Natie samenkomen ! Wij spreken nu nog niet van de afwezigheidsplaat, die onder hen aan het woeden is ; velen onder hen blijven immers te hute en storen zich niet om de zittingen, waartoe zij opgeroepen worden. Als er echter geld te trekken is, zijn zij altijd op humen post.

Wij spreken evenmin van andere voorbeelden, die hen te buurt vallen, bij voorbeeld van het vrij verkeer dat hun in het gansche land op de spoorwegen wordt toegestaan. Met een verminderde jaarwedge van 25 duizend frank zouden zij waarlijk nog niet te beklagen geweest zijn ; en een vrijwillig offer in deze lastige crisistijd zou een algemeene goedkeuring verwekt hebben.

Het is zoo NIET gebeurd, omdat de socialistische vröselijk hebben tegengestribd. Hebben is hebben ; en de roode vijanden van het kapitaal, vonden dat krijgen de kunst is. Eens dat het geld in hunnen zak is, zijn zij sreffens met het kapitaal verzoend. Het ware ons overigens niet moeilijk eenige roode miljonairs te noemen, die oordeelen dat de voornede 42.000 frank zoetjes binnenloopen. Van een vrijwillige vermindering kan er bij hen geen sprake zijn. En terwijl alle ambtenaren, met de ministers erbij, een deel hunner jaarwedge afstaan, zijn de socialistische heeren erbarmlijk doof langs dit oor.

In een gesloten zitting had de heer Van Cauwelaert voorgesteld die parlementaire wedde te verminderen, in dezelfde verhouding als de andere wedden ; en niemand scheen daar iets tegen te hebben, buiten de socialisten, die brieschten als dollie leuven. Hebben is hebben ; en de roode heerschen eischen daarop dat de zaak in een openbare zitting zou besproken worden. Grote Gode ! de faam der socialistische Kamerleden, die in het gansche land reeds naar waarde geschat werd heeft er niets bij gewonnen !

Meer dan eens hebben wij geschreeven, over de kapitalistische inrichting van een aantal socialistische nijverheids- en handelsondernemingen en maatschappijen, bij voorbeeld van de Bank van den arbeid en hoe gretig de roode politieke mannen daar een wel bezoldigde plaats bekleeden. Ieder-een kent bovendien nog andere winstgevende betrekkingen, die hun ten bate komen. De socialist Delvigne die aan sommige zijner kollega's scheen te verwijten dat zij, buiten hunne parlementaire jaarwedge, nog andere inkomsten hadden, zou zeker in zijne eigene partij moeten rondgekeken hebben, vooraleer met zulke beschouwingen voor den dag te komen.

Venigende verdachtmakingen kwamen, hier overigens niet te pas. De kwestie was alleenlijk of de volksvertegenwoordigers een deel van hunne jaarwedge wilden afstaan, en het goed voorbeeld geven aan zooveel beamten, op wier bezoldiging vijf ten honderd wordt afgehouden.

Neen ! antwoorden eenstemmig de socialisten. Wij willen geld genoeg trekken om breed ervan te kunnen leven en « onafhankelijk » te zijn.

Citoyen Hénon voegde erbij dat hij dikwijls lastig gevallen wordt door ongelukken, die hij helpen moet om hij eische daarom dat de Staat hem het noodige zakgeld zou verschaffen om aanmoeten uit te deelen. De man scheen te vergeten dat als hij aanmoeten geven wil — en zulke hefdigheid is allen lof waard — hij best zijn eigen geld, en niet het geld van den Staat, daartoe gebruiken zou.

Er was geen middel om de socialisten tot betere gevoelens te brengen. Die heeren hielden er volstrekt aan hunne 42.000 frank tot den laatste centiem om te strijken om des te « onafhankelijker » te zijn ; en daarin werden zij natuurlijk geholpen door den kommunist Jacquemotte, die valscheijk be-waarde dat de ministers hunne eigene jaarwedge niet laten verminderen. De heer Pouille zette hem duchtig op zijne plaats ; de ministers worden immers alle voorzate procenten afgehouden en betalen nog de crisistaks.

den van het kapitalism bleven meer dan ooit verstokt in hunne boosheid. Voor den eersten keer van hun leven verkondigden zij dat het geld een waardeerbare « onafhankelijkheid » verschafte ; aan de onafhankelijkheid, het is te zeggen, aan het geld wilden zij niet verzaken.

Op de eene of de andere manier moest echter die ellendige kuyverij ophouden. Van derwele stelde daarop voor iedereen vrij te laten een procent van zijne jaarwedge af te staan ; wie wilde, moest de kwestors verwittigen. Daarmede was de komedie uit. Wij zullen weldra trachten te weten hoe veel socialisten daarop zullen ingegaan zijn ; wij verwachten ons aan niet veel ; voor hen hebben is hebben en krijgen is de kunst, ook bij de roode miljonairs, die een overwegenden invloed in de partij uitoefenen.

Enige opmerkingen over geheel dit spottelijk gedoen zullen hier wel niet overbodig zijn.

De socialistische heeren haalden gedurig hunne « onafhankelijkheid » op, die zij onder de gouden beschutting van 42.000 fr. wilden in veiligheid zien. Wanneer zullen zij verstaan dat een vrije en onafhankelijke geest vreemd moet blijven van alle financiële gretigheid ? Wij betrouwen weinig de « onafhankelijkheid » van kerels, die hunne eijdelheid laten betalen en tevens het vermoeden doen oprispen, dat zij voor minder geld hunne « onafhankelijkheid » wel zouden kunnen opgeven, om zich laten ontkopen. — « Zij willen boven de bekingen staan », verklaarden zij in de Kamer. Het wege zoo ; maar zij schenen te vergeten dat de echte onafhankelijkheid de huis is in die ziel en niet in die beurs.

Het tweede dat moet gezegd worden, is dat die heeren hun leven van volksvertegenwoordiger schijnen op te vatten als een stiel, die zij aan loonen moet. Zij beseffen hoegenaamd niet dat het geen ambacht is maar een MANDAAT, welk hun door de kiezers wordt toevertrouwd. Het is blijkbaar hun vergoeding te gunnen voor den tijd, dien zij aan hunne eigene belangen moeten onttrekken, om ze aan het openbaar welzijn en aan de belangen des lands te beteden. Maar nergens staat het geschreven dat die vergoeding een rijke jaarwedge moet zijn, hoegenaamd oplopende om alleen daarmede een breed en smakelijk leventie te leiden.

Men wordt geen volksvertegenwoordiger, gelijk men advocaat, militair of stielman wordt ; een politiek mandaat is geen ambacht maar wel een tijdelijke zending, die aan den gekozen kandidaat door het volk wordt toevertrouwd. Wanneer zullen de roode heeren dit verschil eens leeren beseffen ?

Het derde dat het zeggen waard is heeft betrekking op de « onafhankelijkheid » waarmede zij hoegenaamd hebben in de Kamer. Wij zouden willen weten ten opzichte van wie zij hunne onafhankelijkheid handhaven ? Het is zeker niet jegens de leiders hunner partij, die met een zware hand een ijzeren tuich doen wezen op degenen die als socialistische kandidaten geerd worden ! En het ware ons wellicht niet moeilijk te tonen dat zij ook in financiële zaken niet altijd een onwrikbare onafhankelijkheid doen gelden.

In geheel die zaak ware zwingen voor hen onverbetterlijk geweest ; zullen zij voortaan meer verstand aan den dag leggen ?

De Economische Toestand in België

Het kan niet geloofend worden, dat de politieke toestand in Europa merklijk is opgeklaard, sedert het afsluiten van het Pakt der Vier, maar wij moeten nochtans zeggen, dat de economische strijd nog zeer ernstig zal zijn.

Al die landen zoeken om een beterschap te brengen aan hunne economische toestand, en daarom worden allerhande verbintenissen en toelvenoden gesloten, die gewoonlijk nadeelig werken op een land van exportatie gelijk het onze.

Er zijn economisten die meenen, dat wij de redding zouden vinden in eene toenadering met Holland en de Noordstaten.

Wij moeten evenwel doen opmerken, dat deze toenadering niet zoo gemakkelijk gaat als zekere menschen het zich voorstellen. Zoo bijvoorbeeld werd het verdrag van Ouchy tot heden toe nog niet geficeerd.

Anderen meenen, dat men een economisch verbond zou dienen af te sluiten met Frankrijk. Dat is ook eerdend gezegd dan gedaan. Wie zou durven of kunnen bewijzen, dat de regering van Parijs zou instemmen met een economisch verbond met België. Wij geloven er niets van. Frankrijk heeft al industriën genoeg in het Noorden en in den Elzas, om nog de mededinging van België er bij te voegen.

Wij mogen evenwel niet met gekruiste armen blijven toezien, want dergelijke passieve houding zal zeker geen redding brengen.

Er is een Italiaansche spreekwoord dat zegt : « Farsi da se ».

Belgie moet zichzelf verhelpen. Het gebeurt maar al te veel, dat de Belgen vreemde produkten kopen, die zij even goed, en dikwijls beter en goedkoper in eigen land kunnen bekomen.

Voorbeelden aanhalen is nutteloos ; er bestaan er met honderden. In denzelfden zin hebben wij gevraagd, dat de Belgische burgers — minstens dit jaar — hun verlof in België zouden doorbrengen. Waarom naar vreemde landen gaan zoeken wat wij veel schooner hebben op eigen grond ? Waarom het geld naar den vreemde dragen terwijl onze hotelniverheid aan 't verkwinen is ?

Indien de Belgen eijdelijk zullen beseffen, dat zij niet alleen hunne medeburgers en hun land dienen met Belgische produkten te kopen, maar ook ten slotte hen zelve, dan kan er reeds veel verholpen worden om de economische krisis te helpen bestrijden en te helpen oplossen.

Waarom altijd van vreemde verwachten wat wij zelf heel gemakkelijk kunnen verhelpen ?

Wij vragen dus dat de Belgen, zoolang de krisis duurt, uitsluitend Belgische produkten zouden kopen, voor zooveel het mogelijk is, en dat zij overal de Belgische handel zouden steunen.

Wie zulks niet doet is een slechte vaderlander en verdient te worden afgekeurd.

Voer 's lands eenheid

In tegenwoordigheid van den hertog en de hertogin van Brabant werd, verleden Zondag, een gedenkteeke onthuld van den halfhachten verdediger van Namen, generaal baron Michel, gedenkteeke dat ten eeuwigen dage aan de groote waarde van dezen veldheer zal herinneren.

Al die inhuldigingsfeesten gehöjken op elkander en wij zouden er niet op terugkomen, indien wij niet in twee referoeringen, die van M. Hurat, burgemeester van Namen en die van M. Devèze, minister van landsverdediging, zinsneden hadden aangevoerd, die niet genoeg onder de oogen der lezers kunnen gebracht worden.

De burgemeester van Namen voor de stad het bewaken van het gedenkteeke aanvaardend, zegde namelijk :

« Onze stad aanvaardt de bewaking van dit gedenkteeke dat, aan de huidige, en toekomstige geslachten juide zeggen zal dat ons « eifeld » en dapper vaderland, onder de verlichte leiding van zijnen Koning, steund door den moed en de liefde zijner kinderen, besloten is, welke ook de te overwinnen moeilijkheden wezen, recht op leven te bezitten, recht op aller eerbied onder de bescherming van eene vrijheid en eene onafhankelijkheid, aan dewelke het houdt 's lands eigen bestaan. »

« En dit dank aan eene onoverwinnbare eenheid die geen enkele poging, hoe ongezond zij ook wege, ooit zal kunnen breken, eenheid die morgen zal zijn, zoals zij gisteren was, 's lands reden van bestaan, gansch zijn waarborg en overigens zijn grootste roem. »

Dat is de enige taal die in ons land mag gevoerd worden, de taal der gezonde rede en de taal van het gezond verstand.

Zij was het die den minister van landsverdediging, den heer Devèze, de woorden in den mond legde zijner sloetre, toen hij volgendewijze een beroep deed op de eendracht aller Belgen :

« Vereenigen wij ons, oversten en soldaten, in een zelfde gevoel van oneindige erkentelijkheid. Vereenigen wij ons, naar het voorbeeld van hen die gevallen zijn in een zelfde trouw aan de onverdelbare solidariteit van alle Belgen, in de gemeenschappelijke herinneringen van de groote dingen die wij gezamenlijk in het verleden verwezenlijk hebben, den gezamenlijken wil van in de toekomst er nog grooftere toestand te brengen. »

« Ziedaar, volgens een beroemd gevluegd woord, de voorwaarde zelf van het bestaan van een volk. En terwijl het onverdelgbare van het marmer en het bronsvortaen een der grootsten onder onze dapperen vereeuwigd, laat ons derwijze werken dat voor het aanschijn der wereld het enig monument prijze dat hun en ons waardig is : de onverdelgbareheid van ons vaderland. »

Zeer wel, zeggen wij, en allen die met 's lands toekomst ingenomen zijn, zullen met ons herhalen : zeer wel !

Alleen mag het niet blijven bij schoone woorden en schitterende proeven van redenaarskunst, die, wanneer ze zich niet omtzetten in daden, vliegen als kaf voor den wind.

Om die woorden in daden om te zetten volstaat de goede wil van onze medeburgers, zoolwat die van de Vlaamsche als van de Waalsche gewesten en inzonderheid die van het Brusselsche geweest, waar velen de specialiteit kweken van moeilijkheden te verrekken en verdeeldheid te zaaien.

Er komt niets van alle eenheidsment terecht indien van de minste ge'e'ghheid gebruik wordt gemaakt om de burgers van dit land tegen malkander in het harnas te jagen.

Wat komt er van het goede zaad als de grond zoo hard als steen wordt gemaakt ? En toch is de oplossing gemakkelijk bereikbaar en zij zou moeten aanvaard wor-

den door allen. Zij steunt op het beginsel : Gelijke rechten, gelijke plichten. Zijn die verzekerd, laat de scheurmakers dan maar trachten de eenheid te verbreken om te ondermijnen ; 't zal ijdel werk blijken en de eenheid zal zoo sterk blijven als een rots.

Onze groote politieke partijen die dan toch meer dan 95 t.h. van de bevolking uitmaken, hebben de onschendbaarheid van het rijk op hun programma staan ; zij die haar prijs willen geven zijn eene onbeduidende minderheid en dan nog grootendeels bestaande uit heetkoppen en dwazetrikken.

Wordt het skelet van gelijke rechten, gelijke plichten, rechtvaardig, algemeen, onvoorwaardelijk toegepast, dan ontneemt men aan de ongezonde elementen alle redenen van bestaan en wordt alle gevaar meteen van de baan geschoven.

Wij juichen de rednars van Namen toe en wij zullen nog meer de daden toeljuichen die, eens en vooral het scheuringsgevaar den kop zullen verpletteren, wat door alle verstandige menschen gehoopt, betracht en gewenscht wordt.

De Wonderse Zaken te Beauraing

NOG EEN BUTTENGEWON GEVAL.

Genezing ener vrouw van Thorembaix. — Er heeft zich te Beauraing weer, een bijzonder treffend geval voorgedaan. Maandag laat bevonden zich talrijke bedevaarders bij de groet, toen eene vrouw den Meidoornboom der verschijningen zagen naderen, om er een plaaster heere te leggen. Het was vrouw Huskens van Thorembaix-es-Begruines.

Sedert negen jaar leidt deze vrouw aan een etterend gezeval aan den linkerarm, aanloeiing welke gepaard ging met hevige pijn. Elf maanden geleden kreeg zij dezelfde aandoening op den rechter knie, met gevolg dat het been verstijde en niet meer kon bewegen worden. De vrouw was in behandeling in het Sint-Pietersgasthuis te Leuven, waar het been geradiografeerd werd en daarna in plaaster vastgelegd werd. Dit gebeurde in Januari laatst.

Den 11 Juli 'ant werd de vrouw aldus naar Beauraing gevoerd. Terwijl zij voor de groet aan 't bidden was, voelde zij op eens een rilling door gansch haar lichaam varen. Zij dacht eerst, dat zij een kou had gevat, daar zij sedert langen tijd niet meer buiten geweest was.

Wanneer nu Mad. Huskens naar huis teruggevoerd werd bemerkte zij dat hare zieke hand volledig genezen was. De pijn was weg en al de vingers konden los en lang bewegen worden. Ook in het geplaatsterd zieke been voelde zij een zwoeling wezigen, dat zij verklaarde : « Ik geloof dat mijne kwaal te Beauraing geboven is ». Zij deed het plaasterbeleg afnemen en werkelijk het been was genezen. De vrouw gaat en staat zoolwat te voren, zonder vermoedheid en zonder pijn.

En nu is zij Maandag uit dankbaarheid het plaasterbeleg bij den Meidoorn komen neerleggen. De vrouw werd onderzocht door Dr. Maistrioux. Deze stelde vast dat er boven de knie nog een beduidende stijfheid was. Mad. Huskens verklaarde dat die stijfheid geleidelijk vermindert. Zij beloofde nog te Beauraing weer te keeren en zich aan het verder onderzoek der geneesheeren te zullen onderwerpen.

T GEVAL VAN DEN OORLOGSINVALIDE GASTON DOOMS VAN BOUWEL.

De oorlogsinvalid Gaston Dooms van Bouwel, is nogmaals te Beauraing weergekeerd, opgeruimd en bakend van gezondheid.

Men weet dat deze man leid aan vallende ziekte met verlamming van de beenen, zoodat hij in een koesje moest rijden, met verstijving van den ruggraat en met zenuwchokken in de armen. Hij was een echt vrak.

En nu is Gaston Dooms weer een krantege en flinke man, los en lang in al zijne bewegingen. Hij loopt en gaat zoolwat eijk gezonde man. Geen enkele kraak heeft zich nog voorgedaan. Dooms is gelukkig en blij en verkondigt luide zijne liefde en zijne erkentelijkheid jegens Onze Lieve Vrouw. Hij vertoont geen enkel kentoeken van zijne vorige kwalen meer. De geneesheeren hebben hem reeds dikwijls en langdurig onderzocht en hem aan talrijke proefnemingen onderworpen. Dooms is al deze onderzoeken en proeven met een zegerieverde gezondheid te boven gekomen.

BUITENLAND

Massavergiftiging. — MEER DAN 250 ZIEKTEGEVALLEN. — NIEMAND IN LEVENSGEVAAR. — BEDORVEN IJSROOM DE VERMOEDELIJKE OORZAAK. — In de gemeente Winsum (Groningen) zijn vermoedelijk door het eten van bedorven ijsroom 150 personen ziek geworden. Dit aantal is thans tot over de 200 gestegen. De dokte'ers hebben de handen vol werk. De resten van het ijs zijn opgestuurd naar het laboratorum te Utrecht.

Nadere berichten melden, dat reeds in den nacht van Woensdag op Donderdag der vorige week zich het eerste geval van vergiftiging heeft voorgedaan bij de echtgenote en het kind van een werkmán van de melkfabriek.

Zij hadden 's avonds ijsroom gegeten, welke afkomstig was van een nieuwe kleine fabriek, die eenige weken geleden is geopend. Het fabriekje is ingericht met geheel nieuwe machines. Donderdag laatste den was er te Winsum een muziekwedstrijd op het sportterrein, waar de ijsroomfabrikant met zijn waar goede zaken maakte. Dien nacht werden vele personen reeds ziek en hun aantal nam elken dag toe.

Bij geen der patienten, wier aantal in den loop dezer dagen tot 250 is aangegroeid, bestaat levensgevaar. In enkele gezinnen zijn er vier of vijf personen ziek. De geneesheer van het dorp heeft om hulp verzocht, zoodat thans drie geneesheeren druk in de weer zijn. Geen van de patienten was Maandag nog hersteld. Bij enkelen wordt vrij hooge koorts vastgesteld.

De chauffeur bleek toen in plaats van ruidum verstaan te hebben : « het Paladium », een bekend variëteé waar hij de tash ook trouwachtig bezorgd had voor dr. X. uit Welbeck Street. De portier aldaar had de tash in de vestiaire neergelegd waar zij ongeschonden werd aangetroffen, in afwachting dat die dokter haar wel zou komen halen.

— Hoe een dubbeltje rollen kan. — VAN METERSGAST TOT BURGEMEESTER VAN LONDEN. — Er was eens een arme drommel, Williams Staines genaamd, een eenvoudige metersgast. Op zekeren morgen werd hij geroepen door de meid van den onderpastoor van Uxbridge. Hij werkte toen juist aan de pastory. Mistress Farron, zoo heete zij, zegde hem :

« Williams, dezen nacht heb ik u gezien in de kleedij van lord-major (burgemeester). En wat nog schooner is, dat is nu de derde maal dat ik dat droom. »

Deze mededeeling maakte zulken indruk op Williams Staines dat hij zijn metersgerief wegwerp en zich hals over kop in de politiek smeet. Staines was zeer verstandig ; hij maakte zich een weg, werd sheriff van Londen in 1796 en lord-major in 1801.

Williams vergat de oorzaak van zijn voorspoed niet. Hij hechtte den onderpastoor van Uxbridge aan zijn persoon en deed hem de hoogste kerkelijke waardigheden bekleeden.

FRANKRIJK.

Hij dronk 75 glazen bier achtereen volgens nit. — DOCH BEKOCHT HET MET DEN DOOD. — De 50 jarige rekenplichtige M. Gaston Magdancu, wonende in de rue Saint-Denis te Parijs, bevond zich met enkele zijner kameraden, in een herberg. Daar het stikheest was, ging Magdancu de wedding aan dat hij 75 glazen bier achtereen volgens zou uittinken. Hij won zijn wedding. Doch gekomen in de statie te Ablon voelde hij zich plots onpasselijk en alvorens hij hulp kon inroepen, zakte hij in een en was een lijke.

— Auto met kloosterlingen verongelukt. — EEN DOODE EN TWEE GEWONDEN.

— Zondag middag, rond 5 uur, had op den rijksweg naar Nijmegen nabij de hoeve Albertushof te Venlo een zeer ernstig autoongeluk plaats, waarvan twee paters en twee fraters uit het klooster der Duitse Jesuïeten te Valkenburg het slachtoffer werden. Van Valkenburg waren zij per auto vertrokken met de bedoeling naar Nijmegen te rijden. Even voorbij Venlo wilde de bestuurder, frater Nicolaus graaf van Stillfried een voor hem uitrijdende vrachtauto voorbijrijden, doch de auto geraakte daarbij met het linkervoorwiel in de sporen van de naast den weg loopende tramlijn van den buurtspoorweg. De wagen sakte en de bestuurder verloor de macht over het stuur, waardoor de auto in volle vaart tegen een boom botste. De gevolgen van de botsing waren ontzettend.

De B.P.A. Rembold, die achter in de auto zat, was vreeslijk gewond. Behalve een scheelbreuk, een bekenbreuk en eenige gebroken ribben liep hij zware kwetsuren aan hoofd en hals op. Ook frater Joh. Leisel, die naast den bestuurder zat, kreeg zeer ernstige verwondingen, vooral in het gezicht, terwijl een knutbeen en eenige ribben waren gebroken.

De beide andere inzittenden pater Const. Kamp en frater Nicolaus kwamen er beter af.

Pater Kamp had een wonde aan het achterhoofd en een diepe snijwond aan een zijner handen, terwijl een diim was verbrjeld.

De bestuurder had slechts een ontveling aan het hoofd en een kniekwetsuur opgelopen.

In den nacht is Pater Rembold aan de bekomen verwondingen overleden.

Pater Adelbert Rembold werd in 1876 te Goderberg geboren en op 31 Juli 1908 tot priester gewijd, zoodat hij juist op den dag van zijn zilveren priesterfeest is gestorven.

— Crisis-tijd. — NAAR EEN TEKORT VAN 100 MILLIÖNEN GULDEN OP DE BEGROTING VAN 1934. — Naar men uit Den Haag meldt, publiceerde de Nede-landsche regering een ontwerp van omzetting van het verkooprecht, een heffing van 9 t.h. van den verkoopprijs — voor zoogenaamde woeldecartikelen 10 t.h. — verschuifdij door den fabrikant en te voldoen met behulp van zegels.

Het ontwerp neemt voorts in overweging een crisis-inkosten-belasting, evenals een belasting op coupons en op goederen in de doode hand. Verdere loomsverlaging is niet uitgesloten.

In een memorie deelt minister Oud mede, dat thans reeds onomstootelijk vaststaat, dat bij handhaving van alle bestaande tijdelijke heffingen reeds op een tekort van 100 miljoen gulden op de begroting 1934 zal zijn te rekenen. Daarbij komt dan nog dat ook de crisistijd aan de begroting van 1934 zeer zware eischen zal stellen.

ENGELAND.

Een gemakkelijke vergissing. — Een dokter die van het Londen Hospitaal een bus ruidum zou krijgen, wachtte Vrijdagavond vergeefs op de levering en vernam toen hij ten slotte opbedde, dat de bus aan zijn adres in Welbeck Street verzonden was per taxi en dat men den chauffeur, dien men overigens kende, speciaal op het hart gedrukt had de tash met het looden kistje, waarin de bus geborgen was, persoonlijk af te geven, want dat het voor eenige duizenden ponden ruidum bevatte.

De chauffeur bleek toen in plaats van ruidum verstaan te hebben : « het Paladium », een bekend variëteé waar hij de tash ook trouwachtig bezorgd had voor dr. X. uit Welbeck Street. De portier aldaar had de tash in de vestiaire neergelegd waar zij ongeschonden werd aangetroffen, in afwachting dat die dokter haar wel zou komen halen.

— Hoe een dubbeltje rollen kan. — VAN METERSGAST TOT BURGEMEESTER VAN LONDEN. — Er was eens een arme drommel, Williams Staines genaamd, een eenvoudige metersgast. Op zekeren morgen werd hij geroepen door de meid van den onderpastoor van Uxbridge. Hij werkte toen juist aan de pastory. Mistress Farron, zoo heete zij, zegde hem :

« Williams, dezen nacht heb ik u gezien in de kleedij van lord-major (burgemeester). En wat nog schooner is, dat is nu de derde maal dat ik dat droom. »

Deze mededeeling maakte zulken indruk op Williams Staines dat hij zijn metersgerief wegwerp en zich hals over kop in de politiek smeet. Staines was zeer verstandig ; hij maakte zich een weg, werd sheriff van Londen in 1796 en lord-major in 1801.

Williams vergat de oorzaak van zijn voorspoed niet. Hij hechtte den onderpastoor van Uxbridge aan zijn persoon en deed hem de hoogste kerkelijke waardigheden bekleeden.

FRANKRIJK.

Hij dronk 75 glazen bier achtereen volgens nit. — DOCH BEKOCHT HET MET DEN DOOD. — De 50 jarige rekenplichtige M. Gaston Magdancu, wonende in de rue Saint-Denis te Parijs, bevond zich met enkele zijner kameraden, in een herberg. Daar het stikheest was, ging Magdancu de wedding aan dat hij 75 glazen bier achtereen volgens zou uittinken. Hij won zijn wedding. Doch gekomen in de statie te Ablon voelde hij zich plots onpasselijk en alvorens hij hulp kon inroepen, zakte hij in een en was een lijke.

AMERIKA.

Een na te volgen voorbeeld. — HULP AAN WEDUWEN EN ALLEENSTAANDE VROUWEN. — In twee-en-veertig Staten van de Vereenigde Staten en in vijf Canadeesche, wordt, door de Regering, hulp verleend aan de weduwen, die kinderen hebben op te voeden, ook aan de vrouwen die verlaten zijn en wier man door zekere ziekten, belet is te werken.

De Regering oordeelt dat het beter is de moeder de middelen te geven om hare kinderen op te voeden, dan het geld uit te geven aan het patsen in gestichten. Het familieleven is noodig voor de vorming van een geest en het karakter van het kind. De hulp wordt echter enkel geschonken aan moeders die bekwaam zijn hunne kinderen zelf op te voeden.

Alvorens de hulp wordt geschonken wordt een onderzoek ingesteld naar den familie-toestand, en er wordt, op de gelden een bescheiden maar voortdurend toezicht uitgeoefend, want de kinderen moeten een opvoeding krijgen overeenkomstig hun stand. In een der Kamerdebatten werd gezegd : « Het geld, dat we zoo uitgeven, is niet verloren, want de zedelijke waarde van onze burgers wordt er door verhoogd. We houden azoo vele jongelingen uit de gevangenis en behouden menig meisse voor een onwaardig leven. »

Er is vastgesteld, dat de moeders, die zoo geholpen worden, al het mogelijke doen om hunne kinderen goed op te brengen en dat de kinderen zeer goede vorderingen maken.

Duizenden moeders worden zoo in staat gesteld met moed hunne taak op te nemen en hunne kinderen eene deftige opvoeding te geven. Ze kunnen alzoo al hunne zorgen en tijd aan hunne kinderen geven en de kinderen zijn gevrijwaard tegen de straat, waarop ze anders onvermijdelijk terecht komen wanneer de moeder werkt.

UKRAINE.

Indrukwekkende optree van de bisschoppen. — HET BLOED DER ARBEIDERS. DIE HONGEREND DE ZWARTE AARDE VAN UKRAINE BEWERKEN. SCHREIT DEN HELM OM WRAAK. — In verband met den hongeraanood in Soviet-Rusland heeft het vereenigd Grieksch-Katholiek episcopaat volgend herderlijk schrijven uitgevaardigd :

Ukraine ligt in doodstrijd. De bevolking sterft uit van honger. Het menschenaerendestelsel van het Staatskapitalisme, dat gesteund is op onrechtvaardigheid, bedrog, ongelooft en zedeloosheid heeft het eens zoo rijke land aan den rand van den volslagen ondergang gebracht.

Het Opperhoofd der Katholieke Kerk, Paus Pius XI, heeft reeds drie jaar geleden een plechtig protest doen hooren tegen het bolchevisme, dat bjnrecht in strijd is met God, Christendom en de menschelijke natuur, en de H.Vader heeft toen reeds gearschuwd tegen de gevolgen van dit misdadig stelsel. De geheele katholieke wereld en ook wij hebben ons aangesloten bij het protest van den H.Vader. Thans zien we de droeve gevolgen van de tyrannie en het bolchevisme : de toestand is vreeslijk en wordt met den dag slechter.

Als men deze misdadigheid van het bolchevisme beschouwt, verstormt de menscheijke natuur en het bloed stapt in de aderen. Daar wij zelf niet in staat zijn opziet